

Očami nevidomého dievčaťa

Jar sa blíži. Cítim to. Svet ožíva. Moja koža, každá jedna bunka pulzuje pod dotykom slnečného lúča, ktorý ma hladká a zdraví ako svoju starú priateľku. Nechávam sa unášať spevom vtákova nastavujem tvár hrejivým lúčom. Fúka jemný vánok a štekli ma mojimi vlasmi.

Ľudia mi často vravia, že svet je zlý. Škaredý. Neverím im. Myslím, že tomu nerozumejú. Pravda, nikdy som ho nemohla vidieť, ale ak zrak ukáže ľuďom svet z horšej stránky, potom po ňom netúžim. Nikdy som nechápala, čo to znamená, ale nechýba mi. Takto je všetko tak nádherné a neviem, čo lepšie by mi ešte mohlo chýbať.

Sedím v tráve, tak hebkej a jemnej, ako to môže byť len na jar. Vavela som, že už je tu. Je až pôžitok sa jej dotýkať a vnímať tú zmes tepla a chladu, ticha a hluku, všetkého, čo ani nie som schopná opísať slovami.

Cítim, ako slnko vychádza čoraz vyššie. Zem sa čoraz viac ohrieva a spieva radostnú symfóniu na oslavu života. Vôbec sa mi odtiaľto nechce odísť. Som celkom zväbená volaním toho čarovného momentu, ktorý do mňa vnáša toľko pokoja.

Počujem nejaké kroky a otočím hlavu smerom, odkiaľ prichádzajú. Podľa zvuku krokov usúdím, že zrejme pôjde o mladého muža. Kráča totiž rázne, nie tak ľahučko ako mladé dievča alebo tak šuchtavo ako starší ľudia. Robí dlhšie kroky, takže som si takmer celkom istá svojím úsudkom.

„Ahoj.” počujem hlas, ktorý mi hneď potvrdí moju domnienku. „Môžem si prisadnúť?”

„Ahoj.” usmejem sa a pokyniem rukou vedľa seba. „Nech sa páči. Víтам ťa vo svojej skromnej spoločnosti.”

Počujem, ako si sadá vedľa mňa. Viem, že ma práve skúma a utvára si o mne nejaké pocity. Vždy ma to zaujímalo: ako ma asi vnímajú iní ľudia? Ako sa mení ich názor na človeka, keď ho môžu vidieť?

„Vyzeráš ako lesná víla.” Povie.

„A to je dobré alebo zlé?” zmätene vyzvedám. Víla?

Zasmeje sa. „Vily sú považované za najkrajšie rozprávkové stvorenia. Nepočula si o nich?”

„Počuť som počula. Sú to útle bytosti tancujúce v lesoch po nociach, našľapujú tak ticho a ladne, že ani lístok nezašuchoce.” zasnívam sa.

„Potom nie je možné, že si nepočula o ich kráse. Nevidela si sa v zrkadle? Prisahám, že vyzeráš celkom ako jedna z nich.“ pobavene a zároveň neveriacky vysvetľuje.

„Nie, nevidela. Nie je to celkom... moja parketa.“ rozpačito ukážem na slnečné okuliare, ktoré nosím na nose kvôli iným ľuďom. Občas sú z toho zmätení či dokonca vyvedení z miery, ak ich na sebe nemám. Nikdy som nepochopila, prečo, ale takto sa ku mne správali prirodzenejšie.

„Aha... prepáč, to je mi ľúto. Netušil som...“ toto je bežná reakcia človeka, keď zistí, že nevidím. Spreádzalo ma to celý život a ľudia mi vysvetlili, že je to podobné, ako keby som stretla niekoho, kto nepočuje. Pre mňa to bolo naozaj nepredstaviteľné. Takého človeka by mi bolo ľúto, veď predsa o toľko prichádza! Chápala som teda reakciu tých ľudí. Nechápali, že mne zrak nechýba.

„Nemá ti byť prečo. To mne je ľúto, že ty sa musíš pozerat' na tak škaredý svet.“ Odvetím. „Takto je skutočne okúzľujúci. Prialo by som všetkým ľuďom, aby ho vnímali rovnako ako ja.“ Mám pocit, že sa usmieva. Rada by som sa ho na to opýtala, ale kým to neviem, znie to čarovnejšie, tak som to nakoniec nechala tak.

„Kto ti povedal, že svet je škaredý? Lebo v tom prípade to museli byť nejakí zatrpknutí starí ľudia, znechutení životom. Podľa mňa je svet úžasný.“ povie a ja sa zasmejem.

„Tak to je možné. Teší ma, že som stretla prvého človeka, ktorému sa páči na svete.“

„Aj mňa teší, že som stretol vílu, ktorá vidí viac než tí, čo majú zrak.“ Jeho poznámka ma zahreje pri srdci. Konečne niekto, kto ma berie rovnocenne. Ľudia sa ma väčšinou stránili alebo ma ľutovali. Toto bol celkom nový a úžasný pocit.

„Počuješ tie vtáky?“ zmením tému po chvíľke ticha. „Mama práve kŕmi mladé. Ich hlásky sú ešte tiché, ale aj tak počuť, ako sa dožadujú jedla.“ usmejem sa. „A ich mamu práve prenasleduje nejaký dravec. Počuješ? Ako divo plieska krídlami... Myslíš, že mu unikne?“ zvráštím obočie, sústredená na boj v prírode.

„Nepočujem nič z toho, čo vravíš, ale musí to byť neskutočné.“

„To je.“ prisvedčím a ľahnem si do trávy. „Zatvor oči. Možno to začuješ.“ Zašuchoce pod mím tráva a po chvíli ucítim jeho prítomnosť vedľa seba. Dýcha zhlboka a pomaly.

„Máš pravdu. Takto toho počujem oveľa viac.“

„Nie je to úžasné?“

„Je. Nikdy som sa na podobné veci tak nesústredil, a pritom je to tak jednoduché!“ nadšene zvolá. „Počuj, ty si naozaj nikdy netúžila vidieť?“

„Nikdy.“

„Ani teraz, keď vieš, že svet nie je tak hrozný?“

„Neviem.“ Chcela? Ktovie.

„Ani na chvíľku?“

„Nie, asi nie. Čo ak by som si ten zrak obľúbila a nebodaj by mi začal chýbať?“

„Máš pravdu. Asi je lepšie žiť v nevedomí.“ vzdychne si. „Si jedinečná. Nikdy by som nepovedal, že mi nevidiace dievča otvorí oči.“

„Nie oči, ale srdce. Šťastie nie je v tom, čo môžeš vidieť. Je to o tom, ako to celé vnímaš ty.“

„Opäť musím uznať, že máš pravdu.“ zasmee sa. Áno, je to naozaj výnimočný pocit. Ešte nikdy mi nebolo s niekým tak krásne a priala som si, aby bol tento okamih nekonečný. Ibaže, nemôže byť vždy všetko podľa našich predstáv, a tak sa aj táto chvíľa musela skončiť.

„Nerád ťa opúšťam, ale už musím ísť. Je neskoro a doma ma budú hľadať, kde som tak dlho.“ mal pravdu. Zem sa už ochladzovala, slnko pomaly zapadalo. Nešlo mi do hlavy, ako mohlo prejsť toľko času.

„Tiež sa musím vrátiť domov. Našťastie, mám to len tu za rohom.“ poviem a čakám, ako zareaguje. Rada by som totiž v jeho prítomnosti strávila ešte zopár minút.

„Môžem ťa odprevadiť, ak chceš.“ ponúkne sa, presne ako som dúfala.

„Budem rada.“ usmejem sa. Chytí mi ruku a vedie ma pomaly smerom, ktorým som ukázala. Paličku držím v ruke ako nepotrebný predmet. Viem, že ideme správne.

Naraz zastaví na rohu našej uličky. „Deje sa niečo?“ pýtam sa, lebo nenachádzam dôvod, prečo sme zastali.

„Nie, ja len... môžem?“ siahne mi rukou na okuliare a mne dôjde, že chce vidieť moje oči. Na chvíľku zaváham, lebo neviem, čo uvidí a či sa mu to bude páčiť. Nakoniec však kývnem hlavou na znak súhlasu.

Zloží mi okuliare a zrejme sa na mňa pozerá. Čo vidí? „Si krásna. Čarovná.“ povie a ja sa nemôžem ubrániť úsmevu. Ešte nikto mi nepovedal toľko krásnych vecí a počúvalo sa to veľmi príjemne.

„A ty si ku mne tak milý... Bol to skvelý deň.“ Ani neviem, ako, ucítim jeho dych celkom blízko. Zdvihnem k nemu hlavu a viem, že jeho tvár je od mojej iba kúšik. Skloní sa ku mne a naše pery sa dotknú, akoby k sebe patrili. Nesmelo ma pobožká a mne tiež tlčie srdce ostošesť. Je to možné?

Je. Nežne sme sa od seba odtiahli a ticho sme stáli. „Uvidím ťa ešte?“ zašepká iba pre mňa.

„Uvidíš.“ Odpovedám rovnako ticho. „Nájdeš ma zajtra na rovnakom mieste, ako dnes.“ usmejem sa.

„Tak zajtra, Víla.” povie a jeho nohy sa neochotne odlepia zo zeme. Vykročí smerom
preč.

„Zajtra.” odvetím potichu a zabáčam na prístupovú cestu k nášmu domu.